

Jézus vezet át az örök életbe

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Márk szerinti evangélium 13. fejezetében a 24. versről a 27. versig a következőképpen:

Jézus mondja: „Azokban a napokban pedig, ama nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok lehullanak az égről, és az egek tartóoszlopai megrendülnek. És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel. És akkor elküldi az angyalokat, és összegyűjti választottait a négy égtáj felől, a föld szélétől az ég határáig.”

Urunk, itt vergődünk az utolsó előtti dolgok forgatagában. Teremts minket újjá a te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Isten kegyelmi ajándéka az örök élet a Krisztus Jézusban (Róm 6,23b). Isten új eget és új földet teremt, hogy ez az örök élet megvalósulhasson a számunkra. A mai igeszakaszunk ennek az új teremtésnek 1.) az idejéről, 2.) a méretéről, 3.) az Uráról és 4.) a népről szól.

Mire válaszolnak Jézusnak a nagy megpróbáltatás idejét leíró szavai? Jézus ekkor már Jeruzsálemben tanít, közvetlenül az Utolsó Vacsora és a Nagypéntek előtt. Ahogyan jönnek ki a jeruzsálemi Templomból, az egyik tanítvány elcsodálkozik: „*Mester, nézd, mekkora kövek és mekkora épületek!*” (Mk 13,1). -- „*Mekkora hatalma, mekkora dicsősége van ennek a világnak!*” – akár ezt is mondhatta volna ez a tanítvány. Jézus erre mutatja meg azt a válaszában, hogy milyen múlandó ennek a világnak a hatalma és dicsősége. „*Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.*” (Mk 13,2) Ezek után kérdezi meg Jézust a négy oszlop-apostol: Péter, Jakab, János és András: „*Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek, és mi lesz annak a jele, hogy mindez beteljesedik?*”(Mk 13,4)

Mikor és hogyan lesz az új teremtés? Mi az ideje, mi a mérete? Mi lesz a jele? Vajon ennek az előjeleit látjuk-e már ebben a mostani korunkban? ... Péter, Jakab, János és András után hányszor és hányszor foglalkoztatták ezek a kérdések már az emberiséget... Hányszor próbáltak meg már erre „pontos válaszokat” adni – értelmezve Jézus szavait, és más, a jeruzsálemi templom 70-es lerombolása után különösen elterjedt apokalipszis-leírásokat, például a Jelenések könyvét. Ezek a próbálkozások mind-mind céltalanok és hasztalanok. Miért? Azért, mert nem érjük fel ésszel azt, hogy milyen lesz az új teremtés. Csak két dolog bizonyos az új teremtésben: 1. hogy az új egyáltalán nem olyan lesz, mint bármi, amit mi már ismerünk – vagy a már ismert alapján el tudunk képzelni. 2. Ahhoz, hogy ez a gyökeresen új megszülessen, a réginek meg kell szűnnie.

Lehet az új teremtésről gyönyörű metaforákat alkotni. Például azt, ami az igeszakaszunkban is szerepel: „a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik és a csillagok lehullanak az égről, és az egek tartóoszlopai megrendülnek”. Vagy ahogyan Ézsaiásnál olvashatjuk: „összecsavarodik az ég, mint egy könyvtekercs; úgy lehull egész serege, ahogy a levél lehull a szőlőről, vagy ahogy a lomb a fügefáról.” (Ézs 34,4). Lehet az új teremtésről az asztrofizika nyelvén is gondolkodni. A „Nagy Zutty” (Big Crunch) elméletei azt feltételezik, hogy az egész

világegyetem újra egyetlen egy pontba sűrűsödik. Ha belegondolunk: ez még sokkal drasztikusabb vég, mint bármelyik korábbi metafora...

Ha látszik és tudható, hogy olyan kérdéssel akarunk itt foglalkozni, ami általunk semmilyen módon meg nem ismerhető, akkor miért feszegetjük ezt a kérdést ilyen kitaratóan? Azért, mert félünk. A végső idők gondolata leteper minket. Már a halál előtt is tehetetlenül állunk. De legalább még a köznapi érzések is ott van az én halálom után a családom túlélésének, az emberiség túlélésének a tudata. Ennek a felmentő gondolatnak az ereje is elvész azonban akkor, amikor az egész mostani világunk pusztulása a kérdés. Pedig ma már nem is olyan biztos, hogy ki kell várni ehhez egy világegyetem-méretű kataklizmát... Elég az, ha valakik, valahol megnyomnak néhány piros gombot, és elindul pár száz atomrakéta. Sőt! Nem kell ide nagy csinn, meg nagy bumm. Elég csak várni egy kicsit... Történelmi értelemben egy pillanat alatt meg fogjuk itt magunkat főzni ezen a bolygón. Egészen jól haladunk már vele...

Ha valaki mindebbe egy kicsit is belegondol, hát persze, hogy szorongani kezd! Klíma-szorongása lesz. Atom-szorongása lesz. Elmúlás-szorongása lesz. A szorongás egy idő után – elviselhetetlen dologgá válik. Enyhíteni kell. Legalább azzal, hogy pontosan tudom, hogy mi lesz. És hogy mikor. Azzal áztatja magát ilyenkor az emberi (és a hollywood-i...) agy, hogy ha jól ismerem a bajt, akkor megtalálható rá a megoldás. Kezemben a kontroll. Ura vagyok a helyzetnek.

Kedves Testvéreim! NEM mi vagyunk urai az új teremtésnek! (*És milyen nagyon-nagyon-nagyon jó, hogy ez így van...*) Ki az új teremtés ura? Az új teremtés egyedüli Ura: Jézus Krisztus. Az új teremtést megelőző apokalipszisben, az új teremtés vajúadásának a fájdalmaiban csak egyetlen egy ismerős arc van; csak egyetlen egy ismerős pont marad: az Emberfia, Jézus. Az igeszakaszunk eredeti görög szövegében az egek tartóoszlopaikat (amelyek megrendülnek) ugyanaz a „dynameis” szó jelöli, mint ami Jézus hatalmát. A görög szöveg tehát a nyelvezetében is jelzi azt, hogy noha minden megváltozik, egy valami: az Atya akaratából Jézus hatalma – teljesen változatlan, örök volt – van ma, lesz és marad.

Nem az a lényeg tehát, hogy mikor történik majd az új teremtés, hiszen – ahogyan az oltár előtti ígében hallhattuk – „az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap” (2Pét 3,8). Nem is az a lényeg, hogy pontosan mi történik majd az új teremtés során. A lényeg egyetlen egy dolog. A lényeg az, hogy *nekem személy szerint* ismerős lesz-e az Emberfia, Jézus – avagy sem? Ha ismerem Jézust: akkor otthonomra lelek az új teremtésben – vele, mellette, általa. Ha nem ismerem Jézust: akkor reménytelenül el fogok veszni.

Nem a holnapról kell tehát nekünk gondolkodnunk kedves testvéreim – hanem a máról. Te kinek látod MOST Jézust? Meg akarod Jézust ismerni – vagy maradjon neked Jézus teljesen idegen? EZ az igazán fontos kérdés. A jövőnk ugyanis nem egy dátum – hanem Jézus maga. Mi általában Jézus első eljövételéről szoktunk beszélni – ez lesz majd a karácsony, és erre készülünk fel majd adventkor. Utána pedig ugrunk a beszédben Jézus második eljövételére – amelyről a mai igénk is szól. És nem vesszük észre a lényegét: hogy Jézus nem kétezer éve *jött* el, illetve *majd eljön* újra valamikor, hanem Itt, Most, MA *jön* el. Jézus *hozzád és hozzám* jön el. Minden nap, minden percben. A végső óra kedves testvéreim – MOST van. Észreveszed-e, hogy Jézus eljött érted személy szerint? EZ az egyetlen fontos kérdés.

Ezen a ponton érdemes visszagondolni arra, hogy a mai igeszakaszunk közvetlenül a passiótörténet, az úrvacsorát megalapozó Utolsó Vacsora és Nagypéntek előtt van a Márk szerinti evangéliumban. Amikor Jézus meghalt, sötétség lett a földön, „a föld megrendült, a sziklák meghasadtak, a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste” (Mt 27,51-52). Isten határtalan szeretete rengetett meg mindent egyszülött Fia földi halálakor. Igen hasonló metaforák írják le az Utolsó Ítéletet. Az új teremtés vajúdásában is Isten határtalan szeretete renget meg mindent, aki az értünk életét adó egyszülött Fiát küldi el, hogy Ura és parancsolója legyen *mindennek*, ami történik. Nincs az istentelenségnek és a gyűlöletnek olyan foka, ami meg tudná akadályozni Istent abban, hogy szeressen Téged és engem. Nincs semmi, ami meg tudná akadályozni Jézust abban, hogy megmentsen Téged és engem az Utolsó Ítélet során. Csak egyetlen egy dolog képes erre: ha Te vagy én nem veszünk tudomást Jézusról. Nem akkor, amikor MAJD eljön a felhőkön, és mindenki számára láthatóvá válik a nagy hatalma és dicsősége. Hanem MOST, amikor Jézus még csak a hit számára láthatóan van itt velünk az igehirdetésben, a közösségünkben és az úrvacsorában. Ahogyan Tamás apostolnak mondta Jézus: „Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20,29).

Az igehirdetés végére maradt az utolsó, a negyedik kérdés megválaszolása. Ki az új teremtés népe? Az új teremtés népe kedves testvéreim – MI vagyunk. Az új teremtésbe való bebocsáttatást, az üdvözülést nem külön neked, vagy külön nekem találták ki. Az üdvözülés közösségi folyamat. Csak együtt tehetjük meg, és nem egyéneként. Ezt teszi világossá az, hogy Jézus angyalai „összegyűjtik a választottjait a négy égtáj felől a föld szélétől az ég határáig”. Ahogyan Mózes 5. könyve fogalmazza: „ha megtérsz Istenedhez, az ÚRhoz, és fiaiddal együtt teljes szivedből és teljes lelkedből hallgatsz a szavára, ... akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az ÚR, megkönyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nemzet közül ... Ha az ég széléig szórt is szét téged Istened, az ÚR, még onnan is összegyűjt, onnan is visszahoz” (5Móz 30,2-4). Csak miután összegyűjtöttek minket, akkor megyünk Jézus elé – együtt. És az összegyülekezésünk után – immáron az Úr Jézus Krisztus által személyesen vezetett gyülekezetként – együtt megyünk Jézussal át az új teremtésbe, ahol – ahogyan Ézsaiás írja – „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom. A farkas a báránnyal együtt legel, az oroslán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt, és nem pusztít szent hegyemen senki – mondja az ÚR.” (Ézs 65,24-25).

Kedves Testvéreim! Mindezek után egyetlen egy a mi dolgunk: megtalálva és felismerve Jézust *ma* az életünkben – célegyenest igyekezzünk az újjáteremtő Isten színe elé, az örök életbe! Így készüljünk az úrvacsorára is. Jövel Urunk Jézus! Ámen.